

нѣкога са лѣскаше блясъкъ. Тръгнѣли камъ море-то да видять да ли не бѣ могло да отплувать по него, нѣ море-то ся бѣше разиграло еще пѣсилно и колкото и да ся опытваѣли не имѣ дошло отъ рѣкы. Плиній лѣгнѣлъ на земѣ-тѣ и поискалъ студенѣ водѣ. Тогава ся свѣтнѣлъ огънь и съ него заедно ся прѣснѣлъ страшенѣ смрадѣ отъ жюпелѣ (симпурѣ). Всичкы избѣгали а Плиній ся прѣстрашилѣ, па като бѣше дебелѣ и тяжкѣ чловѣкъ подпрѣлъ ся на двама роба, та поискалъ да стане; нѣ пакѣ паднѣлъ на земѣ-тѣ — той ся былѣ задавилѣ и удушилѣ. На третій день заранѣ-тѣ найдохѣ тѣло-то му неотщетенѣ и облѣчено въ сѣщы-ты му дрѣхы. На глѣдѣ приличяше като да спи, а не като да е умрѣлъ.“

Въ друго-то си писмо младый Плиній приказва, че откакъ трѣгналѣ уйка му, той останѣлъ у Мисенѣ да ся учи. Послѣ ся окѣпалѣ, навечерялѣ ся и си лѣгнѣлъ да спи. „Отъ много дни прѣди да ся случи тая поразія, чѣсто вече ся усѣщаше силно земетрясеніе; нѣ у Кампаніѣ смѣ приучени на това, та за това никой го не праѣи грыжнѣ. А онѣкъ ноцѣ, откакъ ся бѣше провалилѣ Везувій, трясавица-та бѣше така силна, чтото чловѣку ся чиняше, като че всичко не само ще ся събори, а ще ся и прѣмѣтне и обрѣне наопакы. Майка ми дотрѣча въ стаѣ-тѣ ми, дѣто спяхѣ, и азѣ станѣхѣ. Сѣднѣхмы на двора край море-то и азѣ зѣхѣ съвсѣмѣ мирно да си четѣ Т. Ливіа. Тога веднага застигнѣ единѣ уйчовѣ ми пріятель, който наскоро ся бѣше върнѣлъ изъ Испаніѣ, и захванѣ да ни ся кара за нехайство-то ни; нѣ азѣ не си оставихѣ четеніе-то. Бѣше вече 7 часа заранѣ-тѣ; нѣ тъмно и мрачно. Кѣщы-ты около